

βαθμὸν ἀδιαφορίας τόσῳ πρὸς τὰς ἐπιστή-
μας γενικῶς ὅσω καὶ πρὸς τὰς θετικὰς ἐ-
πιστήμας εἰδικώτερον.

Πολλαπλασιασμὸς τῶν ἐργαστηρίων καὶ
ἐγκατάστασις ἐν αὐτοῖς νέων ἀνδρῶν δια-
καιομένων ἀπὸ τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς μαθήσε-
ως, αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ ἰδεῶδες τοῦ Παστέρ.
Ἐνδιαφεροῦντε, σὰς ἐξορκίζω, ἔγραφε τῷ
1865 ὁ Παστέρ, διὰ τὰ ἱερὰ αὐτὰ καθιδρύ-
ματα, τὰ ὁποῖα λίαν χαρακτηριστικῶς κα-
λοῦν ἐργαστήρια,

Ζητήσατε, νὰ τὰ πολλαπλασιάσουν καὶ
νὰ τὰ πλουτίσουν: Εἶναι οἱ ναοὶ τοῦ μέλ-

λοντος, τοῦ πλούτου καὶ τῆς εὐτυχίας. Δι'
αὐτῶν καὶ μόνον δι' αὐτῶν ἡ ἀνθρωπότης
μεγαλάνει ὄνυχα μὴ ἀναγινώσκῃ εἰς τὰ
βιβλία τῆς φύσεως, εἰς τὰ ἔργα αὐτῆς, ἔρ-
γα προόδου καὶ γενικῆς ἁρμονίας, ἐνῶ τὰ
ἔργα αὐτῆς τῆς ἀνθρωπότητος, δὲν εἶναι
δι' αὐτὸν συνήθως ἢ ἔργα βαρβαρότητας,
φανατισμοῦ καὶ καταστροφῆς.

Πόσον ἀκριβῶς προσαρμύζονται οἱ λόγοι
οὗτοι τοῦ Παστέρ δυστυχῶς καὶ εἰς τὴν
σημερινὴν κατάστασιν τῶν παρ' ἡμῖν πραγ-
μάτων. Ω.

.....
ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥΣ ΑἰΩΝΕΣ
.....

Κ Ο Μ Α Ι Θ Ω

[Εἰδυλλιακὴ, τραγικὴ ἱστορία ἀρχαίας ἐποχῆς καὶ τοπικοῦ ἐνδιαφέροντος.]
Τοῦ Πατρινοῦ συγγραφέως κ. ΜΑΚ—ΑΘΑΝ
.....

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Εἶμαι ἐλεύθερη νὰ κάνω ὅ,τι θέλω, ἐτό-
νισε, καὶ νὰ πηγαίνω μ' ὅποιον θέλω...

—Καμμιά ἄλλη ἀπὸ τῆς κόρης τῆς Ἀρόης
δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ πῆ τέτοια λόγια. Νὰ
δοῦμε ὅμως ἂν ἔχει αὐτὴ τὴ γνώμη κι' ὁ πα-
τέρας σου.

—Ὁ πατέρας μου ἔχει ἐμπιστοσύνη σὲ μέ-
να...

—Ἄπορρὲ νὰ εἶχε δὲν ξέρω ὅμως ἂν θάχῃ
ἀπὸ δῶ καὶ πέρα.

—Ἄν βρέθηκε κανένα φαρμακερὸ φεῖδι κι'
ἔχυσε δηλητήριο στὴ γεροντικὴ καρδιά του....

—Δὲν βρέθηκε κανένα φεῖδι, ἀλλὰ ἕνας φί-
λος του ποῦ θέλει τὸ καλὸ σου, Κομαιθὼ καὶ
θέλει νὰ σὲ συγκρατήσῃ ἀπὸ τὸν κατήφορο
ποῦ πῆρες...

—Ἡ κόρη τοῦ Εὐμόλου δὲν πῆρε κανένα
κατήφορο οὔτε ἐπιτρέπει σὲ κανένα νὰ ἐνδια-
φέρεται γι' αὐτήν.

—Δὲν μπορεί νὰ μὴν ἐνδιαφέρεται κάποιος
ποῦ διάλεξε ὁ ἴδιος ὁ πατέρας σου γιὰ νὰ ἐ-
νώσῃ τὴ ζωὴ σου μὲ τὴ δική του...

—Κι' αὐτὸς ὁ κάποιος ποιὸς εἶνε;

—Ἐγώ:

Μ' ὅλη τὴν πίκρα καὶ τὴν ἀηδία τοῦ δοκίμα
ξεν ἢ Κομαιθὼ, γέλασε, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ
στὴν ἀποκάλυψιν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ποῦ δὲν
μποροῦσε νὰ δῆ στὰ μάτια της.

Ὁ Κλεινίας ὅμως ποῦ ἦταν μαγεμένος μὲ
τὴν ὁμορφιά της —πρώτη φορὰ τὴν πλησίαζε
δὲν πρόσεξε τὸ γέλοιο της καὶ νομίζοντας πῶς
τῆς ἔκαναν μεγάλην ἐντύπωσιν ὅσα τῆς εἶπε ζύ-
γωσε κοντὰ της καὶ προσπάθησε νὰ τὴν ἀγκα-
λιάσῃ.

Τὸ παράτολμο αὐτὸ κίνημα ἔφερε τὸ αἷμα
στὰ μάτια τῆς ὁμορφῆς κόρης καὶ πνιγμένη
ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησιν ποῦ τὴν εἶχε κυριεύσει ὁ-
λόκληρη, τὸν ἐξράπισε:

Ὁ ἀσημάνθρωπος δὲν ὑπεχώρησε οὔτε μ'
αὐτὴ τὴν προσβολή.

Ἐγινε περὶ ἐπιθετικὸς καὶ μεταμορφώθηκε
σ' ἀληθινὸ κτηνός.

Βγάζοντας ἀφροῦς λύσσας ἔπιασε τὴν κόρη
τοῦ Εὐμόλου ἀπὸ τὴ μέση καὶ λυγίζοντάς τὴν
κυλίστηκε χάμω μαζί της,

Ἡ πονὴ τοῦ τῆς ἔκαιγε τώρα τὸ πρόσωπο

κι' αισθανόταν πώς ή ντροπή και ή αηδία θά της παρέλυαν όσες δυνάμεις της απέμειναν.

Λίγο άκόμη και τά χείλη του άνδρώπου αυτού θά έμόλυναν τά παρθενικά της χείλη άν έξαρνα κάποιος άλλος δέν χυνόταν από της γειτονικές φράγτες νά τόν άρπάξη από τούς ώμους και νά τόν τινάξη μακριά.

Ήταν ό Εύφορβος πού μάταια προσπάθησε νά τόν έμποδίση νά κάμη εκείνο πού σκόπευε..

"Έτσι ό φίλος του Μελάνιππου άπελπισμένος γύριζε στά πρόβατά του και βρέθηκε σ' αυτή τή σκηνή.

Οί Θεοί τόν έστειλαν νά έλευθερώση τήν ώραία βοσκοπούλα από τά χέρια του άνθρώπου πού είχε πέσει σάν κτήνος άπάνου της...

Τήν έσήκωσε και γυρίζοντας ειπε στόν Κλεινία μέ φωνή πού έτρεμεν από τό θυμό του.

— Έγώ δέν είμαι άτιμος σάν και σένα νά πω σέ κανέναν για τήν άτιμία σου. Πήγαινε μονάχα και μή τολμήσης άλλη φορά νά κυτάξης αυτή τή κόρη γιατί μά τήν "Αρτεμι καμμία δύναμι δέν θά μπορέση νά σέ προφυλάξη από τό μαχαίρι μου.

Ο Κλεινίας έφυγε λαχταρισμένος από τό άγρίσσιμα του Εύφορβου μόλις όμως προχώρησε καμμιά πενηνταριά βήματα στάθηκε και άπειλώντας μέ τό χέρι του φώναξε..

— Καλά θά σου δείξω έσένα, παληοβοσκέ' άλλη φορά. Και σύ κόρη του Εύμολπου πού έχεις ύπερασπιστές όλους τούς βοσκούς του τόπου θά μάθης γλήγορα ποιός είναι ό Κλεινίας.

Ο Εύφορβος θέλησε νά όρμηση άπάνω του μάη Κομαιθώ τόν συγκράτησεν και δακρυσμένη ψιθύρισε..

— Άς λυπηθούν οί Θεοί τήν άγάπη μου πού είχε στήν άρχή της τόσες κακές συνέπειες.

Και ξεκίνησε για τήν πόλι ένώ ό Εύφορβος τήν συνώδευσεν από μακριά ως πού τήν είδε νά μπαίνει στό σπίτι της.

* *

"Όταν ή Κομαιθώ μπήκε σπίτι της βρήκε τήν Τροφό της άναστατωμένη.

"Ένας από τούς γέρονς ύπηρέτες—ό άλλος είχε φύγει για τά πρόβατα— καθάταν σέ μία γωνιά λυπημένος.

Ρώτησε για τόν πατέρα της και τής ειπαν πώς είχε βγή νά δη τούς άλλους προεστούς και πώς θά γύριζε γλήγορα.

Κατάλαβε πώς κάτι συμβαίνει έκτακτο και κύτταξεν έπίμονα τήν Τροφό της.

Ο γερο—δούλος σηκώθηκεν από τήν θέσι του και τραβήχτηκε σ' άλλο διαμέρισμα του σπιτιού.

Ποιάς ξέρει πώς νά μίλησεν ό Κλεινίας του πατέρα και τι λύπη νά δοκίμασεν ό γερο—Εύμολος!

Αισθανόταν ώρα ντροπή για ό,τι έκαμε και συλλογιζόταν πώς δέν θά μπορούσε νά τόν κυτάξη στά μάτια.

Η Τροφό της διέκοψε τούς πένθιμους συλλογισμούς της πλησιάζοντάς την.

— Ήταν πολύ κακή ή σημερινή ήμέρα για τό σπίτι του Εύμολπου, τής ειπε. Ήρθε έδω ό Κλεινίας...

— Τά ξέρω... μουρμούρισεν ή Κομαιθώ...

— Δέν ξέρεις όμως τι του ειπε.

— Κι' αυτό τό ξέρω. Θά του ειπε όμως ψέμμα τα. Μās ειδη μαζύ νά μιλούμε μέ τό βοσκό Μελάνιππο.

Η ώμορφη κόρη του Εύμολπου χωρίς νά τό καταλαβαίνει ύπερασιζόταν τό σφάλμα της.

Από τή μιά στιγμή ως τήν άλλη είχε αλλάξει.

Η περηφάνεια της ύποχωρούσε στήν άνάγκη νά ύποστηρίξη τήν άγάπη της και νά τήν κρύψη από τούς δικούς της.

Η τροφό κούνησε τό κεφάλι της,

Καταλάβαινε πώς ή Κομαιθώ δέν ήθελε νά φανερωθή και προσπάθησε νά τήν άναγκάση μέ κάθε τρόπο νά της πη τήν αλήθεια.

Τής θύμησε πώς αυτή τήν άνάστησε στό γόνατά της και πώς αυτήν ειχεν για μητέρα. Γι' αυτό δέν έπρεπε νά της κρύψη τίποτε.

Η Κομαιθώ συγκινήθηκε από τά λόγια της τροφοϋ της, τά μάτια της βούλκωσαν κι' ήταν έτοιμη νά κλάψη.

— Όχι κλάμματα καυμένο παιδι, τής ειπεν ή άγαθή γερόντισσα. Καμμιά καρδιά δέν είναι άτρωτη. Τά βέλη του μικρού γυιού της Αφροδίτης χτυποϋν τής εδαισθητες καρδιές. Οί γέροι όμως έχουν άλλες ιδέες. Γι' αυτό πρέπει νά μιλήσης μέ ειλικρίνεια στό πατέρα σου και νά ύποταχθής στη θέλησί του. Ο καιρός περνάει και ό,τι σήμερα είναι άκατόρθωτο μπορεί νά γίνη κατορθωτό αύριο. Τώρα μάάλιστα πού θά μείνης λίγο καιρό μονάχη θά σκεφτής καλλίτερα... Και θά μείνης μόνη για τι ή κόρη του Μνησιππου πέθανε κι' έτσι.....

Ένας λυγρός πού ξέσχισε τό στήθος της Κο

μαϊθώς, ένας λυγμός ποῦ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν κρατήσῃ ἀνάγκασε τὴν τροφὴ νὰ σταματήσῃ.

—Θὰ γίνω λοιπὸν Ἱέρεια τῆς Θεᾶς; ρώτησε μὲ σβυσμένη φωνὴ ἡ Κομαιθῶ ποῦ ἔνοιωσεν ὄλην τὴν ἀλήθεια....

—Πρὶν ἀπὸ τὸν Κλεινία ἤρθε ὁ ἱερεὺς, παιδί μου. Αὐριο θὰ γίνῃ ἡ τελετὴ, θὰ κλεισθῆς στὸ ἱερὸ καὶ ὅταν οἱ Θεοὶ εὐδοκῆσουν θὰ πᾶς στὸ σπῖτι ἐκείνου ποῦ αὐτοὶ θὰ ὀρίσουν γιὰ ἀντὶά σου, εἶπε μ' ἐπίσημο τόνο ἡ γερόντισσα.

Καὶ πρόσθεσε:

—Μὴ λυπᾶσαι γι' αὐτὸ καὶ μὴ βαρυνκομᾶς. Δὲν κάνει. Ἐγὼ δὲν θὰ πάψω οὔτε στιγμὴ νὰ μιλῶ στὸν πατέρα σου γιὰ τὸ Μελάνιππο καὶ ποιὸς ξέρει.... Πᾶς μου μονάχα τί θέλεις νὰ κάμω...

Περίμενε μάταια μιὰ λέξι τῆς Κομαιθῶς.

Ἡ ὄμορφη κόρη ἀφηρημένη ἕστερα ἀπὸ τῆς τόσες ἀναποδιές ποῦ τὴν βρῆκαν, οὔτε τὴν ἄκουγε πειρὰ, οὔτε ἂν τὴν ἄκουγε εἶχε τὴν ὄρεξι νὰ τῆς ἀπαντήσῃ.

Σὲ λίγο γύρισε κι' ὁ γέρο—Εὐμολπος.

Φάνηκε αὐστηρὸς στὴν ἀρχὴ μὰ ἕστερα μαλάκωσε.

Τῆς ἐτόνισε πῶς δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ στὰ λόγια τοῦ Κλεινία μὰ ὅπως καὶ νᾶταν ποτὲ δὲν θάδινε τὴν κόρη του σ' ἓνα βοσκὸ φτωχὸ σᾶν τὸ Μελάνιππο.

Οὔτε λόγος δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ γι' αὐτὸ ποτέ...

Ἀπὸ αὐριο δὲν θὰ ξαναπήγαινε στὰ πρόβατα. Ἐἴμαινε στὸ ἱερὸ τῆς Θεᾶς. Θὰ τὴν χωριζόταν κι' αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ δοκιμάξῃ μεγάλη θλίψη μὰ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς...

—Ὁ κόσμος εἶνε κακὸς, ξεφώνησε σὲ μιὰ σταιμὴ ἀναστενάζοντας.

Καὶ πρόσθεσε μὲ βαρεῖά φωνὴ ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ τὸν θυμὸ ποῦ τὸν ἔπνιγε σᾶν θυμῶταν ὅσα τοῦ εἶπε ὁ Κλεινίας.

—Ἡ κόρη τοῦ Εὐμολπου, ἡ κόρη ἡ δική μου δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιτρέψῃ σὲ κανέναν ἄντρα νὰ τὴν πλησιάσῃ παρὰ τὴν θέλησι τοῦ πατέρα τῆς. Ἄς τὸ σκεφθῆ αὐτὸ ψύχραμα τώρα σὲ λίγο ποῦ θὰ παραδοθῆ στὴν ἀγκαλιά τοῦ θεοῦ Ὑπνου καὶ θὰ δῆ πόσο ἔχω δι-

κηο....

Ἡ Κομαιθῶ δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα τῆς νὰ πῆ λέξι....

Ὅταν ἀργότερα ἔπεσε στὸ κρεβάτι τῆς μάταια προσπάθησε νὰ κοιμηθῆ, δὲν μπόρεσε.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς ὁ γέρο-Εὐμολπος συγχατήθηκε....

Ἡ ἰδέα πῶς θὰ χωριζόταν γιὰ λίγο καιρὸ τὴν κόρη τοῦ ἔκαμε νὰ μὴ φανερώσῃ τὴ μεγάλη του ἀγανάκτησι γιὰ ὅσα ὁ Κλεινίας τοῦ εἶπε....

Ἄν ἤθελε μποροῦσε νὰ δώσῃ τὴ συγκατάθεσί του νὰ πάρῃ τὸ Μελάνιππο. Μὰ ὁ ἐγωϊσμός του δὲν τὸν ἄφηνε κι' ἔτσι μιὰ τραγωδία ἀπὸ τῆς τρομαχτικότερες τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς ξετειλίχτηκε στὴν μικρὴ πόλι ποῦ εἶχε τόσες γι' αὐτὴ καθὼς γιὰ τὴ Μεσᾶτι καὶ τὴν Ἀνθεια συνέπειες....

* *

Τὴν ἄλλη μέρα μάταια ὁ Μελάνιππος περιέμενε τὴν Κομαιθῶ.

Ἡ ὄμορφη κόρη δὲν φαινόταν.

Ἀπὸ τὸν Εὐφορβο ἔμαθεν ἀργότερα ὅσα ἴσκηκε μὲ τὸν Κλεινία κι' ἀκόμα πῶς ἡ ἀγαπημένη του θὰ γινῶταν Ἱέρεια τῆς Θεᾶς.

Τὸ τελευταῖον αὐτὸ τὸν σύντριψε.

Ποιὸς ξέρει ἕστερα ἀπὸ πόσο καιρὸ θὰ τὴν ξανάβλεπε...

Ἐμεινε σκεπτικὸς λίγες στιγμὲς κι' ἔπειτα εἶπε ἀποφασιστικὰ στὸ φίλο του.

—Πρέπει νὰ τὴν δῶ σήμερα καὶ, μὰ τοὺς Θεοὺς, θὰ τὴν δῶ.

—Ποῦ;

—Στὴν τελετὴ ποῦ θὰ γίνῃ τὸ ἀπόγιομα....

—Μὰ μεις θὰ πάμε στὴν τελετὴ ἂν θέλῃς ἀλλὰ θὰ σταθοῦμε μακριά....

—Ὅχι... θὰ τὴν πλησιάσουμε... Θὰ τὴν πλησιάσω ἐγὼ καὶ σὺ θὰ μὲ βοηθήσῃς γιὰ νὰ τῆς πῶ δυὸ λέξεις.

—Ὅ, τι μπορέσω θὰ κάμω, Μελάνιππε... Μὰ εἶνε παράτολμο αὐτό!...

—Ὅταν θ' ἐλέγει κανεὶς μ πο ρ ε ἰ .

Ὁ Εὐφορβος ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ φίλου του καὶ χωρίστηκαν ἀφοῦ ἔδωσαν ὑπόσχεσι πῶς θ' ἀντάμωναν τὸ μεσημέρι γιὰ νὰ πᾶνε μαζί στὴν πόλι.

Ἡ τελετὴ ποῦ γινῶταν γιὰ τὴν ἐγκατάστα-

σι μιᾶς νέας ἱερείας μὲ στό Ναὸ τῆς Κόρης τοῦ Διὸς ἦταν ἀπλῆ.

Ἐκείνη ποῦ θιά γινώταν ἱερεία ντυνῶταν στὰ λευκὰ ἐνῶ λευκοὶ πέπλοι τὴν ἐσκέπαζαν δλόκληρη.

Οἱ τρεῖς ἱερεῖς ἕνας ἀπὸ κάθε πόλι τὴν συ-

όδευαν ὡς τὸ Ναὸ καὶ ὁ λαὸς ἀκολουθοῦσεν Ἐμειναν ἐκεῖ ὡς τὸ σούρουπο καὶ γύριζαν μὲ ἀναμμένες δάδες στὰ σπῖτια τους ἐνῶ ἡ ἱερεία ἔμεινε περὶ μόνη γιὰ νὰ φυλάξῃ τὸ ἱερό.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΒΑΛΝΤΑΞΝ

Δὲν πηγαίνο νὰ δῶ τὸν φίλο μου Ρενέ παρὰ τὸ βράδυ κατὰ τῆς ἑφτά, τὴν στιγμὴν ποῦ εἶν' ἔτοιμος νὰ ἐγκαταλείρῃ τὸ γραφεῖο του. Καὶ τὴν ὥρα αὐτὴ ἀκόμα, ἂν καὶ εἶναι ἀπηλλαγμένος καὶ ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖον καὶ τῆς τελευταίας ἐπισκέψεις, ἂν καὶ ἔχει τελειώσει μὲ τοὺς τμηματάρχας του καὶ τοὺς μηχανικοὺς του, τὸν βρῖσκω πάντα πολὺφορονη καὶ νὰ μουρμουρίζῃ κατὰ τῆς ζωῆς, ζωὴ Μισητῆ, καὶ ὅμως, μπορεῖτε νὰ μὲ πιστέψετε, βιομηχανία ἀνθοῦσα ὑποθέσεις πολλαὶ, σημαντικὰ πλεονεκτήματα.

Ἄλλα καὶ σεῖς ξέρετε καθὼς κι' ἐγὼ, ὅτι οἱ ἄνθρωποι πολὺ σπάνια ἱκανοποιῶνται ἀπὸ τὴν τύχη τους.

Λοιπὸν τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἤδρα τὸν Ρενέ μου μὲ τὸ πρόσωπο χαρούμενο μένα ἴχνος μειδιάματος στὰ χεῖλη, ποῦ τοῦ προσέειδε στὴν ἔκφρασι κατὰ τὸ εἰρωνικό.

Δὲν κρατήθηκα καὶ τοῦ ἔκαμα τὴν παρατήρησι.

— Πόσα ἐκέρδιες σήμερα; τὴν ἐρώτησα, τὸ προσωπὸ σου μὲ κάμνει νὰ ὑποθέτω, ὅτι ἡ δουλιές σου θὰ πῆγαν καλά,

— Καὶ βέβαια ἡ ὑποθέσεις μου ἐπῆγαν καλά, καθὼς λές,

Ἄλλα δὲν εἶναι ἡ ὑποθέσεις μου ποῦ αὐτὴν τὴν στιγμὴν μὲ κάνουν νὰ χαμογελῶ. Εἶναι μιὰ μικρὴ ἱστορία ποῦ μοῦ συνέβη

καὶ ποῦ θὰ διασηδάσῃ καὶ σένα, ἀφοῦ θὰ σοῦ τὴν διηγηθῶ.

Ἐπὸ τριῶν ἐτῶν ἕνας καλὸς μου φίλος μοῦ συνέστησε πολὺ θερμὰ ἕνα προστατευμένον του ζητῶντας μου νὰ τοῦ δώσω μιὰ θέσι στὰ γραφεῖα μου. Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα παιδί πρώτης τάξεως, παλαιὸ μαθητὴ τοῦ Κεντρικοῦ, παντρεμμένο καὶ πατέρα δύο παιδιῶν. Εἶχε χάσει μιὰ θέσι συμαντικὴ. Διήρχετο μιὰ κακὴ περιόδο. Θὰ ἔκανα μιὰ καλὴ πράξι.

Ἐἶδα τὸ ὑποκείμενον ποῦ θὰ δνομάσου- με ἂν θέλης, Μπερνὰλ (εἶναι περιττὸ νὰ σοῦ δώκω τὸ σωστὸ του ὄνομα). Μοῦ ἔκα- με ἐντήρησι καλὴ καὶ τὸν ἐπῆρα,

Δὲν μοῦ χρειάστηκε πολὺς καιρὸς γιὰ νὰ διαπιστώσω, ὅτι ἡ σύστασι τοῦ φίλου μου ἦταν δικαιολογημένη. Αὐτὸς ὁ Μπερνὰλ δὲν ἤξερε μόνο πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ ἦ- ταν καὶ σπῖργο μονάχο.

Τὸν ἐπέρασα ἀπὸ πολλὰς ὑπηρεσίες, ἐδεί- χθηκε ἀμέσως ἀνώτερος καὶ ἔτσι τοῦ ἀνέ- θεσα μίαν ὑπηρεσίαν ἀρκετὰ σοβαρὴ γιὰ τὴν ὁποία ἤμουν βέβαιος, ὅτι ἦταν τὸ μόνο κατάλληλο πρόσωπο. Καὶ εὐλογοῦσα τὸν φί- λο μου, ποῦ μοῦ εἶχε ὑποδείξῃ ἕνα τόσο πολὺτιμο συνεργάτη. Γιατὶ καθὼς τὰ γνω- ρίζεις, οἱ πραγματικὰ ἔξυπνοι ἄνθρωποι δὲν βρῖσκονται γιὰ εὐκόλα.

Ἐνα βράδυ ἤμουν λιγάκι σγενόχωρος. Ὁ